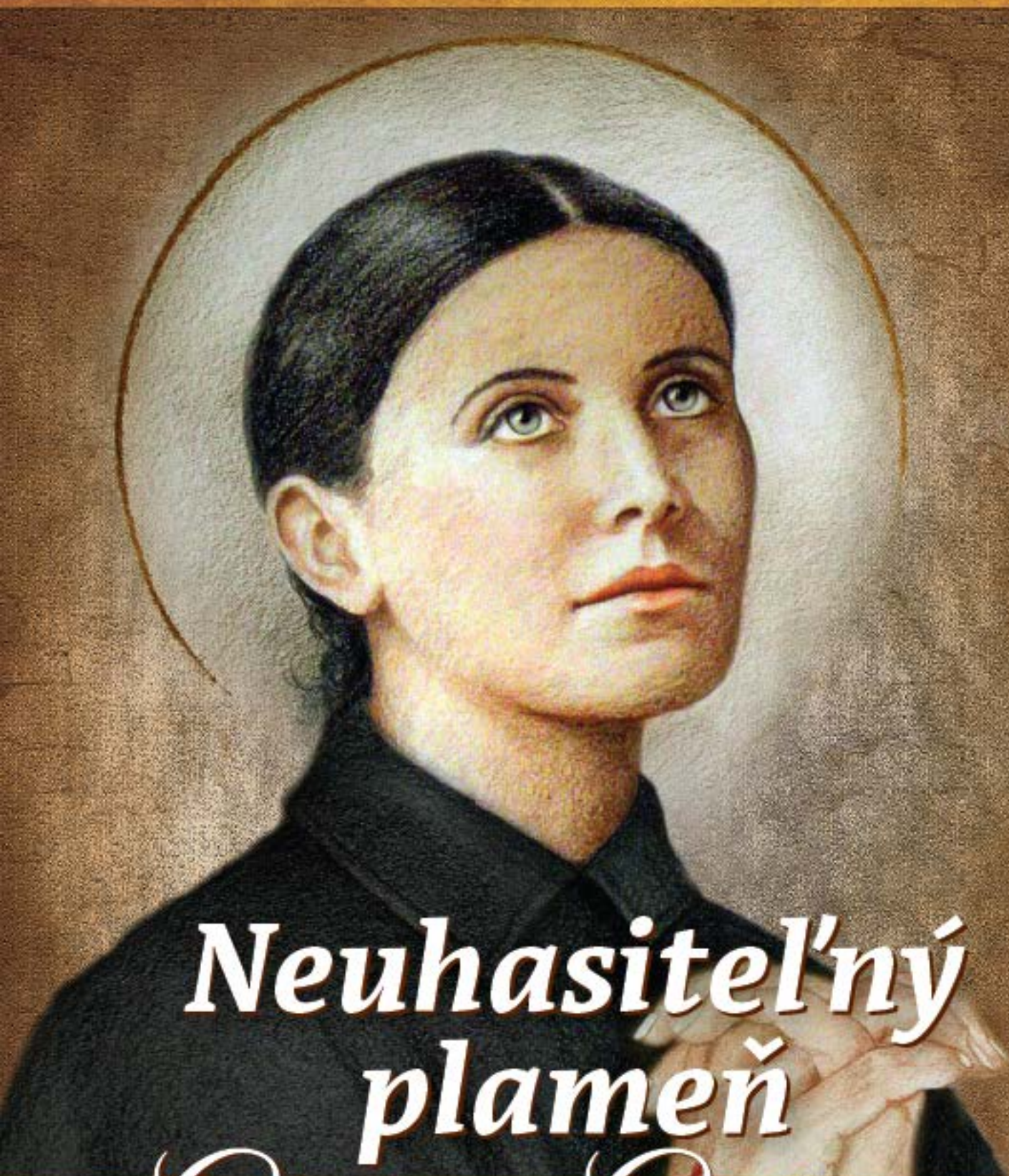

ŽIVOT SVĚTEJ MYSTIČKY OČAMI JEJ SPOVEDNÍKA

**Neuhasitel'ný
plameň**

Gemmy Galgani

**Neuhasitel'ný
plameň**
Gemmy Galgani

LEO SCHLEGEL (ED.)

***Neuhasiteľný
plameň***
Gemmy Galgani

ŽIVOT
SVÄTEJ MYSTIČKY
OČAMI JEJ SPOVEDNÍKA

Podľa skráteného vydania talianskeho originálu
ctihodného otca Germana Ruoppola C. P.
spracoval páter Leo Schlegel Ord. Cist.

Vydal: © Zachej.sk, 2021

Preklad: © Silvia Koscelanská-Hajdučeková

Grafika: © bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matoláková, PhD.

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho
prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-295-8

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie reprodukovat' v žiadnej podobe ani žiadnym
spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným
spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predhovor

Keď páter Germano od svätého Stanislava uverejňoval v roku 1907 po prvý raz životopis Gemmy Galgani, robil to s obavou a váhaním. Ako bude prijatá kniha, ktorá obsahuje toľko neobyčajných úkazov? V dlhšom príhovore sa snažil vysvetliť, ako niekoľko rokov starostlivo zbieral informácie a skúmal materiály. Zakrátko nadobudol odvahu a ovocie jeho úsilia na seba nedalo čakať. Sotva sa životopis objavil, vzbudil takú pozornosť, že za dva mesiace bol celý náklad rozobratý. Druhé, trojnásobne väčšie vydanie sa takisto rýchlo rozobralo, a taktiež aj ďalšie tri. Za dva roky tak bolo v obehu dvadsaťtritisíc výtlačkov. Katolícka tlač sa o spise vyjadrila veľmi pochvalne, zvlášť *Civita cattolica* a *Monitore ecclesiastico* v Ríme. Meno Gemmy Galgani veľmi skoro poznali vo Francúzsku, Nemecku, Belgicku, Rusku, ako aj v Španielsku a Anglicku, o dovolenie prekladu žiadali aj v Amerike, Číne a Indii, pričom záujem nebol vzbudzovaný žiadnou reklamou.

Pramene o Gemme Galgani, z ktorých otec Germano čerpal, uviedol už v skorších vydaniach, predovšetkým však podotýkal, že všetky udalosti môže dosvedčiť, lebo bol v posledných rokoch Gemminho života jej spovední-

kom. Pred jeho zrakom sa dialo to, čo bolo kvetom a korunou tejto panny, tak hojne obdarenej milosťami. Preto mohol s evanjelistom Jánom povedať: „Hovoríme, čo poznáme, a dosvedčujeme, čo sme videli.“ Aj viac. Pretože Boh mu neobyčajným spôsobom zveril Gemmino vedenie, podroboval ju prísny a neustálym skúškam. Hneď ako spoznal povahu jej duchovného života a videl, že tu Boh skutočne bezprostredne pôsobí, veľmi svedomito dbal, aby mu nič neuniklo. Spozoroval, že je veľmi ťažké prinútiť Gemmu – ako všetky skutočne cnostné duše –, aby vyjavovala záležitosti svojho svedomia. Musel sa jej preto na všetko múdro a taktne pýtať. Aj keď bola vo svojej pokore nesmelá, predsa bola otvorená a priama ako dieťa, a preto mu buď ústne, alebo písomne odpovedala. Otec Germano jej odpovede zbieral, zoraďoval a porovnával medzi sebou aj so zásadami mystiky. Tým sa vždy hlbšie presviedčal o pravosti Božej milosti, ktorá je síce – podľa výroku Svätého písma – rozdielna, ale ktorej účinky v božských veciach vždy súhlasia. V snahe, aby Gemmu dobre poznal, ho podporoval sám Boh tým, že ju priviedol k panej, ktorá sa o ňu matersky starala a veľmi si ju ctíla. Sama bola tiež pokročilou na ceste dokonalosti a tým, že mala neustále Gemmu blízko seba, mohla pozorovať účinky Božej milosti. Robila to pozorne a starostlivo si pamätala všetky okolnosti neobyčajných úkazov. Pretože páter Germano často odchádzal z Luccy, nariadil Gemme, aby svojej dobrodinke zjavovala všetky udalosti, a nič nezamlčala. Táto pani mu potom verne vyrozprávala, s čím sa jej Gemma detinsky zverila, a on mohol dievča podľa toho viesť. Holubičia prostota dieťaťa mu tak v krátkom čase umožnila nazbierať toľko

materiálu, že keby chcel všetko uviesť, musel by vydať niekoľko diel. To boli teda priaznivé okolnosti na napísanie životopisu, ktorý nechce byť históriou, ale skôr opisom pôsobenia Božej milosti v duši.

„Existujú pritom vlastne iba dve osoby, ktoré môžu podať spoľahlivé správy. Duša, ktorá sa zveruje duchovnému vodcovi, a duchovný vodca, ktorý skúma jemu zverené tajomstvo svedomia, aby nadobudol istotu. Akými vynútenými dôkazmi by sme chceli dosiahnuť potvrdenie pravdy? Najskôr by sa azda mohlo poukazovať na to, že svätosť sa neobmedzuje na dušu tak, aby sa nejavila navonok. Ale čitateľom by som neodporúčal, aby sa na tento dôvod plne spoliehali. Mám mnoho vierohodných svedectiev, ktoré by mi dali za pravdu. Niektoré možno namietne, že chcem z jednoduchej dievčiny urobiť sväticu rovnajúcu sa svätej Terézii, Márii Magdaléne de Pazzi či Veronike Giulianiovej. Prečo by však nemohla byť dnes, tak ako pred niekoľkými storočiami, pokorná panna tak isto omilostená ako ony a mnohé iné svätice? Božia ruka nikdy nie je skrátaná a svätá Cirkev plodí, a vždy bude plodiť svätých. Jej úsudku pokojne hľadím v ústrety a podrobujem sa mu s radostnou ochotou.“ (páter Germano)

1. KAPITOLA

Gemmino narodenie a prvé kvety jej cnostného života

Eamigliano, malá osada v Toskánsku neďaleko Lucy, bola rodiskom Božej služobnice Gemmy, ktorej život chcem opísať. Narodila sa 12. marca 1878. Jej rodičia Henrich Galgani a Aurelia Landiová boli hlboko veriaci, zámožní mešťania. Mali osem detí – päť synov, z ktorých jeden krátko po narodení zomrel, a tri dcéry. Gemma bola v poradí štvrtým dieťaťom.

Manželia Galganiovci sa podľa krásneho zvyku kresťanských rodičov vždy starali o to, aby ich deti nezostali dlho nepokrstené. Už deň po narodení mali byť svätým krstom znovuzrodené pre Ježiša Krista. Tak aj Gemmu doniesli už 13. marca do farského Chrámu svätého Michaela, aby bola tamojším duchovným správcom Petrom Quilicim pokrstená.

Zdá sa, že bolo zvláštnym Božím riadením, že rodičia dali svojej prvej dcérke pri svätom krste meno Gemma, čo znamená drahokam, klenot či skvost, pretože toto dieťaťko malo byť svojimi hrdinskými cnosťami ctou

vlastnej rodiny a v Cirkvi sa skvieť ako vzácny draho-
kam.

Majúc na zreteli najmä výchovu a vzdelanie svojich detí sa pán Galgani asi mesiac po narodení dcéry rozhodol, že sa s celou rodinou presťahuje do Luccy, a tam bude ďalej viesť svoju lekárňu.

V Luce vtedy žili dve slobodné dámy, ktoré sa tešili všeobecnej vážnosti. Boli to sestry Emília a Helena Valliniové. Obe sestry podporovali súkromnú školu pre deti z lepších rodín. Pán Galgani ich poznal už z čias svojej mladosti, keď ešte býval so svojím otcom, ktorý bol lekárom, vo svojom rodisku Percari.

Presťahovaním sa do Luccy chcel sestram Valliniovým najskôr zveriť svoje dve deti - Gemmu a Gina, a tak sa Gemma ako dvojročná stala ich chovankyňou. Päť rokov denne navštevovala školu a z vyučovania sa vracala do otcovského domu na ulici Borghi až podvečer. Gemma sa v škole učila okrem zbožnosti aj čítať a písať, ako aj ženské ručné práce. Už vtedy si počínala rozumne a cnostne. V správe, ktorú vychovávateľky napísali o niekoľko rokov, vyjadrujú svoj obdiv týmito slovami: „Gemma mala iba dva roky, keď nám ju jej otec zveril, a už v tom veku javila zrelý úsudok, takže sa zdalo, že sa jej rozum už vyvinul. Pri každom svojom konaní a správaní bola vážna, prozreteľná, vynikala tým aj nad staršími zverenkyňami. Nikto ju nevidel plakať ani sa hádať, v jej tvári sa stále zračil pokoj a vždy milý úsmev. Či už ju niekto pochválil, alebo pokarhal, zostávala vždy rovnaká, jej odpovede boli skromné, jej úsmev a výraz vždy prezrádzali neobyčajný pokoj. A predsa bola živej a ohnivej povahy. Pokiaľ sme mali šťastie mať ju u nás, nikdy ju nebolo tre-

ba trestať, lebo na nepatrné chyby, ktoré sú také vlastné útlemu veku, postačil krátky dohovor.

Po čase privádzala so sebou do školy aj svojich dvoch bratov a dve sestričky, ale nikdy sa s nimi nehašterila, naopak, rada im prenechávala napríklad pri desiatej ovocie, aj keď vedela, že jej sa už nedostane. Pri spoločnom obede v škole bola so všetkým spokojná, na perách jej pohrával úsmev a bol jediným prejavom jej sťažnosti či nespokojnosti. Hneď spočiatku sa začala učiť naspamäť modlitby, ktoré sa podľa starého zvyku v ústave konávali, aj keď trvali asi pol hodiny. Keď mala päť rokov, čítala hodinky k Panne Márii a za zomrelých tak plynulo a ľahko ako dospelý človek. Gemma dobre vedela, že breviár je zbierka chválospevov, ktorými si ctíme Pána Boha. Tiež bola usilovná pri práci a veľmi ľahko chápala, čo jej kto ukázal, a to aj veci, ktoré by mali presahovať jej útlý vek. Pre tieto vlastnosti, ktoré boli u takého malého dievčatka vzácnosťou, bola Gemma v škole veľmi milovaná, zvlášť svojimi spolužiačkami, ktoré sa od nej nemohli odlúčiť.“

Otec veľmi pozorne sledoval dcérkine pokroky v cnosti aj v učení, ďakoval za ne Pánu Bohu a ešte vrúcnejšie svoju dcérku miloval. Pretože si jej prítomnosť musel na niekoľko dní odoprieť, v dňoch, keď nechodila do školy, ju chcel mať neustále pri sebe. Keď prichádzal domov, jeho prvá otázka vždy bola: „Kde je Gemma?“

Ukázali mu na izbičku, kam sa obyčajne uchýľovala, aby sa tam učila, pracovala alebo modlila, takže sa zdalo, že vôbec nie je doma. Ak otec odchádzal do mesta či do okolia, brával Gemmu so sebou a svoju zvláštnu lásku jej prejavoval aj inak. Nech by sa takéto konanie zdalo akokoľvek za-

slúžené, nemožno ho v žiadnom prípade schvaľovať, pretože vzbudzuje žiarlivosť a máva neblahé následky. Gemme, ktorá mala už v útlom veku vyvinutý cit pre nestrannosť, nebolo otcovo počínanie nijako pochuti. No jednako bratia a sestry vyznamenávanú Gemmu veľmi milovali a otcovu priazeň jej nezávideli. Ona však clivo prosila nežného otca, aby ju tak veľmi nemiloval, lebo si to nezasluhuje a ešte menej si to praje. Keď takto nedosiahla svoj cieľ, utiekala sa k slzám a vtedy najskôr zvíťazila.

Celkom inak, aj keď nie menej hlboko, milovala svoju dcéru aj matka. Pani Aurelia Galganiová nebola iba dobrou kresťankou, ale i vskutku bohobojnou osobou, ktorá môže byť príkladom všetkým katolíckym matkám. Pestovala modlitbu, denne prijímala s vrúcnu zbožnosťou sviatostného Spasiteľa. Aj keď bola veľmi slabá a zmietaaná horúčkou, s námahou prišla do chrámu Pána. Z nebeského pokrmu čerpala odvalu a silu, aby mohla presne a podrobne plniť povinnosti svojho stavu. Milovala všetky svoje deti, Gemmu však považovala za zvláštny Boží dar. A naozaj, Božia milosť začala v tejto detskej duši veľmi skoro pôsobiť. Zreteľne sa to dalo poznať z Gemminej ušľachtilej a povoľnej povahy, z jej lásky k tichému a skrytému životu, z nechuti k márnym zábavám a radovánkam, ako aj z akejsi vážnosti celého jej správania, nezvyčajného u detí jej veku. To všetko ešte viac posilňovalo v matke cit pre povinnosť. Neplytvala neužitočnou nežnosťou, ale dbala iba o to, aby ošetrovala a pestovala kľúčiacie semienka cnosti v Gemminom srdci, čím sa nepozorovane stala vodkyňou svojej dcéry. Gemma sama ďakovala Pánu Bohu za to, že jej dal takúto mamičku, a nikdy nezabudla, s akou vytrvalosťou a nehou plni-

la svoju vychovávateľskú úlohu. Úprimne vyznala, že za poznanie Boha a lásku k cnosti môže ďakovať len svojej dobrej matke.

Matka, plná vrúcnej lásky a často so slzami v očiach ju vyučovala sväté náboženstvo. Raz jej s ľútosťou povedala: „Modlila som sa k Pánovi Ježišovi, aby mi dal dcéru. Pravda, on ma na moju radosť vypočul, ale priveľmi neskoro. Som chorá, čoskoro ťa budem musieť opustiť, ber si teda moje slová k srdcu.“ Takýmto spôsobom jej vykládala pravdy našej svätej viery. Upozorňovala ju na cenu nesmrteľnej duše, na škaredosť hriechu, vrtkavosť pozemskej veľkosti aj na to, akým šťastím je úplne patriť Bohu.

Niekedy jej ukázala obraz Ukrižovaného so slovami: „Pozri, Gemma, Pán Ježiš zomrel za nás na kríži.“ Prispôbujúc sa chápanosti dieťaťa sa jej snažila vyložiť tajomstvo Božej lásky a poukázať na to, ako je každý kresťan povinný túto lásku splácať. Potom svoju dcéru naučila rannú a večernú modlitbu a často sa s ňou modlievala aj počas dňa.

Je známe, že deti pre svoju prirodzenú živosť a túžbu po hrách veľmi ťažko počúvajú takéto poučovania a s ťažkosťou sa modlia modlitby, ktorých zmysel ešte nechápu. U Gemmy to však bolo inak. Rada konala zbožné cvičenia a s radosťou sa modlila. Keď matka musela prerušiť vyučovanie pre únavu alebo sa musela venovať domácim prácam, dieťa sa chytilo jej šiat a úpenlivo prosilo: „Mamička, hovor mi ešte niečo o Pánovi Ježišovi!“

Čím viac zbožná matka cítila, že sa blíži koniec jej života, tým väčšia bola jej horlivosť vo výchove detí. Každú sobotu ich viedla do kostola alebo – keď bola priveľmi slabá – dala ich tam doviest' spoľahlivou osobou, aby sa väčšie z nich (napríklad sedemročná Gemma) vyspovedali a na-

vykli častejšiemu prijímaniu svätých sviatostí. Sama pripravovala deti na svätú spoveď. Keď prišla na rad Gemma, často musela od dojatia plakať, keď pozorovala, ako si dievča vážne a svedomito spytuje svedomie a ako skutočne ľutuje svoje nepatrné poklesky.

Pani Aurelia bola päť rokov chorá na tuberkulózu. Hneď ako u nej lekári túto chorobu spozorovali, zakázali deťom približovať sa k lôžku chorej matky. Gemma tým bola hlboko zarmútená, veď mala byť odlúčená od tej, ktorú si ctila a milovala ako svoju matku aj duchovnú vodkyňu.

„Ach, kto ma teraz bude učiť modliť sa a milovať Pána Ježiša, keď som vzdialená od mamičky?“ zvolala s plačom.

Ustavičnými prosbami docielila napokon to, že prísny zákaz odlúčenia bol aspoň pre ňu trocha zmiernený. Gemma používala dovoľenie v takej miere, že si neskôr pre to robila výčitky. Domnievala sa, že sa tak previnila proti poslušnosti a dala sa strhnúť rozmarom. A čo urobilo sedemročné dieťa? Samo nám o tom podáva vysvetlenie: „Išla som k chorej mamičke, kľakla som si k jej lôžku a potom sme sa spolu modlievali.“

Deň úplného odlúčenia sa stále viac blížil. Stav chorej matky sa zhoršoval, aj keď sa navonok nedalo spozorovať nič, čo by svedčilo o blízkej smrti. Práve v posledných chvíľach života javila matka zvláštnu starostlivosť o duchovné blaho svojich detí. Aj keď bola Gemma v útlom veku, pristúpila k svätému birmovaniu. „Čo lepšie môžem urobiť,“ pomyslela si v srdci zbožná matka, „než zveriť toto drahé dieťa Duchu Svätému? Ak musím zomrieť, aspoň viem, komu svoje dieťa zanechávam.“ Sama začala Gemmu učiť o svätom birmovaní, aby túto sviatosť dobre prijala. Ale nebola s tým úplne spokojná, a preto zavolať učiteľku,

aby v začatom diele pokračovala. Po takejto príprave prijala Gemma sviatosť duchovnej dospelosti 26. mája 1885 v Bazilike svätého Michaela na fóre (San Michele in Foro) od arcibiskupa Ghilardiho. Keď bol posvätný úkon dokončený, chceli zostať dve Gemmine sprievodkyne na ďalšej svätej omši, aby Pánu Bohu poďakovali. Dievčatko s tým ihneď súhlasilo a po celý čas sa vrúcne modlilo za chorú mamičku.

Keď sa Gemma vrátila domov, zastihla matku celkom oslabenú. Pokľakla pri jej posteli, horko plakala a plná úzkosti sa modlila. Chcela zostať pri maminom lôžku až do posledného okamihu, ale prudký záchvat zanedlho pominul a nastalo krátkodobé zlepšenie. Gemma zotrvala pri matkinej posteli, na odlúčenie ani nepomyslela. Otec však vo svojej láske nemohol dopustiť, aby tam jeho milované dieťa zotrvalo, lebo sa obával, že by mohlo zomrieť skôr než matka. Preto kázal odvieŤ malú Gemmu do San Genara k tete Helene Landiovej. Chorá pani Aurelia zomrela 17. septembra 1886 pokojne a ticho vo veku tridsaťdeväť rokov.

Ako prijala Gemma správu o smrti svojej matky? Jej bolesť pri odlúčení a úprimný zármutok nad mamičkínou smrťou boli veľké, ale ešte väčšia a obdivuhodnejšia bola jej úplná odovzdanosť do najsvätejšej Božej vôle.

2. KAPITOLA

Prvé sväté prijímanie (1886 - 1887)

*T*eta Helena svoju neter nežne milovala. Gemmino detinské, no pritom vážne správanie, jej skromná, žiariaca zbožnosť, neobyčajná u takého mladučkého dievčaťa, ju robili jej srdcu nesmierne drahou. Preto sa zaoberala myšlienkou, že poprosí švagra, aby jej Gemmu navždy ponechal ako dcéru. To však čoskoro spozoroval Gemmin brat Gino, pre ktorého bolo odlúčenie od milovanej sestry, aj keď už trvalo niekoľko mesiacov, takmer neznesiteľné. Preto sa všemožne snažil, aby otec tetino pranie neodobril. Vedel, že mu veľmi záleží na tom, aby mal svojho miláčika pri sebe. Otec sa po zrelej úvahe rozhodol, že Gemmu vezme domov. Išlo mu predovšetkým o to, aby sa jeho deťom dostala primeraná výchova a riadne vzdelanie.

Gemma sa teda na Vianoce 1886 vrátila do otcovského domu. Všetci sa z toho zo srdca radovali, najviac však brat Gino. Otec, ktorý Gemmu tak veľmi miloval, nechcel dopustiť, aby dcéru znova stratil, keby ju zveril niekto-

rému ústavu ako internistku, a tak ju posielal ako externistku do Ústavu sestier svätej Zity v Luce.

Tento ústav sa všeobecne nazýval Guerra, podľa zakladateľky, ktorá zomrela v povesti svätosti. Keď pán Galgani zveril dcéru týmto vynikajúcim vychovávateľkám, rozhodne spravil veľmi dobre. Chovankyne získavali v ústave nielen rozsiahle odborné znalosti a zručnosti v ručných prácach, ale boli aj nábožensky vychovávané, do srdca im zasievali semienka pravej zbožnosti.

Ako veľmi sa Gemma z otcovho rozhodnutia radovala, vidno v slovách, ktorými sa neskôr zverila svojmu duchovnému vodcovi: „Chodila som do školy k rehoľníckam a cítila som sa tam ako v nebi.“ Hovorila pravdu, lebo život pod vedením Bohu zasvätených panien, ktoré spájali štúdium a prácu so zbožnými cvičeniami, dokázal jej myseľ i srdce skutočne uspokojiť. Ale aj sestry veľmi skoro spozorovali zvláštne vlastnosti tohto dieťaťa a chovankyne sa pozerali na Gemmu s láskou, obdivom a bez závidosti. Gemma sa síce snažila svoje ušľachtilé vlastnosti skrývať, ale lesk jej čistej duše oblieval celú jej bytosť a zvlášť jej žiaril z očí. Preto jej istá učiteľka povedala: „Gemma, keby som nemohla čítať v tvojich očiach, nepoznala by som ťa.“

Aj keď bola Gemma v triede najmladšia, predsa vzbudzovala takú úctu, že ju dievčatá pokladali za prvú. O jej správaní v škole, ako aj o pokroku v štúdiu si povieme neskôr, teraz sa zmienime iba o prvom svätom prijímaní, ku ktorému chcela pristúpiť hneď, ako prišla do ústavu.

Táto nepoškvrnená holubica, ranená najčistejšou láskou k Pánovi Ježišovi Kristovi vzdychala a umierala túžbou, aby sa s ním mohla spojiť v sviatosti jeho lásky. Zbožná matka ju poučila a vzbudila v nej žiadosť po chlebe živo-

ta, a aby jej túžbu stále viac roznecovala, brávala ju veľmi často so sebou k svätostánku, z ktorého šľahajú plamene Spasiteľovej lásky do tých sŕdc, ktoré ho hľadajú, zvlášť do prostých a nevinných duší. Keď mala Gemma deväť rokov, úpenlivo a so slzami v očiach prosievala spovedníka, otca i učiteľku, a stále opakovala: „Dajte mi Ježiša!“

Starý zvyk to však nepripúšťal, tým menej preto, lebo Gemma bola útla a malá, vyzerala ako šesťročné dieťa. Ale ona na to nedbala, vždy hľadala nové a nové dôvody a prosila: „Dajte mi Ježiša a uvidíte, že budem dobrá, nebudem už hrešiť, budem celkom iná, dajte mi Ježiša, cítim, že nemôžem byť dlhšie bez neho.“ Tieto vrúcne a neobyčajné prosby veľmi dojali jej vtedajšieho spovedníka dona Giovanna Volpiho, neskoršieho biskupa v Arezze, preto potom pánovi Galganimu povedal: „Ak nechcete, aby Gemma zomrela túžbou, nesmiete jej už brániť prístúpiť k stolu Pána.“

Azda nikto okrem Gemmy by nedokázal popísať úprimnú radosť zbožného dieťaťa z tohto dovolenia. Čo najvrúcnejšie poďakovala Pánu Bohu a Najsvätejšej Panne, a hneď sa začala zaoberať myšlienkou, ako by svoj cieľ najlepšie dosiahla. Rozhodla sa, že zájde do kláštora sestier svätej Zity, aby sa tam v pokoji a samote pripravila duchovnými cvičeniami na deň svätého prijímania. Otec jej to dovolil.

„Ako sa mi tam dobre viedlo,“ povedala Gemma, „myslela som, že som v nebi. Sotva som sa ocitla v kláštore, ponáhľala som sa do kostolíka poďakovať Pánovi Ježišovi a vrúcne ho poprosiť, aby mi pri príprave na sväté prijímanie sám pomáhal. Tiež som počúvala duchovné príhovory, kňaz každý deň opakoval slová: ‚Kto požíva Pána Ježiša, bude žiť jeho životom.‘ Tento výrok ma na-

plnil veľkou útechou, myslela som si: Keď teda Pán Ježiš bude vo mne, nebudem už žiť ja, ale Pán Ježiš bude žiť vo mne. Takmer som zmierala túžbou, aby som čo najskôr mohla povedať - Pán Ježiš žije vo mne. Veľakrát som celé noci uvažovala o týchto slovách a vrúcne som po ňom túžila. Tiež som sa pripravovala na generálnu svätú spoveď, ktorú som vykonala pred Nedeľou Božského Srdca 16. júna 1887 u monsignora Volpiho.“

Toho istého dňa napísala tento krátky, ale významný list a poslala ho otcovi:

Milý otecko,

je predvečer môjho prvého svätého prijímania, pre mňa dňa nesmiernej radosti. Píšem ti týchto niekoľko riadkov, pretože ťa milujem. Tiež ťa prosím, aby si sa modlil k božskému Spasiteľovi, aby ma - až ku mne prvýkrát zavíta - našiel pripravenú na prijatie všetkých milostí, ktorými ma zamýšľa obohatiť. Tiež ťa prosím, aby si mi odpustil moju neposlušnosť a ostatné chyby, ktorými som ťa hnevala. Odpusť, zabudni ešte dnes večer na všetko. Prosím ťa o požehnanie a zostávam tvojou milujúcou dcérou Gemmou.

Konečne nastal túžobne očakávaný deň. A teraz sa vzájomne udivujeme silnou vierou útleho dieťaťa. V liste svojmu duchovnému vodcovi Gemma napísala: „Nastalo ráno Nedele Božského Srdca Pána. Rýchlo som vstala a ponáhľala sa k Pánovi Ježišovi, aby som ho prvý raz prijala. Konečne bola moja túžba splnená. Pochopila som Ježišove zaslúbenie: Kto sa živí mnou, bude živý pre mňa. Môj otče! Čo sa medzi Pánom Ježišom a mnou dialo v tom

okamihu, nedokážem ani vyjadriť. Pán Ježiš doprial mojej úbohej duši, aby živo pocítila jeho prítomnosť. Bolo mi jasné, že nebeské radosti sú úplne iné než pozemské. Bola som uchvátená túžbou, aby toto moje spojenie s Bohom trvalo ustavične. Tiež som cítila, že sa odlučujem od sveta a nadobúdala som lásku k sústredenosti a k ústraniu.“

Aké vznešené a láskou dýchajúce slová!

Požehnaný dojem, ktorý v detskom srdci vyvolalo prvé sväté prijímanie, už z neho nikdy nevymizol. Ako dosvedčuje jedna z jej učiteliek, Gemma myslela na ten deň s nevýslovnou radosťou, vo voľných chvíľach sama rozprávala o čistých, sladkých útechách, ktoré v tej posvätnnej chvíli zakúsila. Pri duchovných cvičeniach, ktoré vždy predchádzajú prvému svätému prijímaniu chovaniiek, Gemmina radosť vyvrcholila, zakaždým sa na nich zúčastnila, ako by sama mala opäť pristúpiť k prvému svätému prijímaniu. Okrem toho každý rok oslavovala pamiatku tohto dňa - svojho sviatku - ako ho sama nazvala, zvláštnou pobožnosťou. Ako to konala, vysvetľuje list, ktorý v júni 1901 poslala svojmu duchovnému vodcovi. Má dva diely. Prvý písala vo vytržení, v ktorom ju domáci často videli.

Môj otče,

neviem, či je vám známe, že slávnosť Božského Srdca Pána je tiež mojou slávnosťou. Včera som prežila rajský deň, bdela som stále pri Ježišovi, rozprávala som sa len s Ježišom, radovala sa s Ježišom a tiež som pred Ježišom plakala. Vnútoraná sústredenosť spôsobila, že som s ním zostala spojená dlhšie než inokedy... Ó, vy mrazivé spomienky na svet, vzdialte sa odo mňa, chcem byť vždy s Ježišom, a to s Ježišom jediným!“